

[Helga Pedersen.]

af denne sætning er noget misvisende. Jeg tror ikke, det fra forfatterens side kan være et spørgsmål om, hvad politiinspektør Groes-Petersen i og for sig personlig ønsker sig, men derimod et spørgsmål om, hvad hans erfaringer har vist er ønskeligt. Derfor vil den højtærede minister forstå, at i min vurdering af lovforslaget er jeg stadig ikke kommet til den overbevisning, at der er noget vundet ved at indføre en hastighedsbegrænsning.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro fremsatte nogle betragtninger, som jeg, som det fremgår af, hvad jeg tidligere har sagt, ikke kan tiltræde, men jeg var ærlig talt lidt forbavset over den, skal man sige meget stilfærdige måde, det ærede medlem denne gang agiterede for sit standpunkt på. Det ærede medlem talte noget om, at når det drejede sig om færdselsspørgsmål, er vi alle sagkyndige. Det er jeg ikke sikker på er rigtigt. Der er det rigtige i det, at vi alle på en eller anden måde er — skal vi sige — impliceret i færdselsloven, den berører os alle sammen, men det kan ikke gøre os til sagkyndige. De sagkyndige må være dem, der virkelig beskæftiger sig med færdsels-spørgsmål, således som nu engang politiet, de retsudøvende myndigheder, i første række gør det.

Det ærede medlem harcellerede over, at politiinspektøren, som jeg åbenbart synes at skulle forsvare, var varierende i sine udtalelser. Jeg har ikke lagt mærke til, at politiinspektøren på det område, vi her diskuterer, har haft noget andet standpunkt end det, som her er gjort gældende.

Så var det ærede medlem inde på spørgsmålet, om en folkeafstemning var rimelig. Jeg kan ikke rigtig se, at det skulle have nogen som helst mening i et tilfælde som dette. Vi har i forvejen en lovhjemmel for ministeren til, hvor særlige omstændigheder gør det påkrævet, at indføre hastighedsbegrænsning, en mulighed, der er blevet benyttet i flere og flere tilfælde, og man kan i og for sig sige, at rent praktisk er det, det her drejer sig om, måske en ordning, der vil føre til nogenlunde samme resultater, men ud fra en noget anden begrundelse end den eksisterende ordning, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Vagn Bro som gammel manuelduktør i statsret ikke skulle komme og

foreslå et stort apparat som folkeafstemning sat i gang ved et spørgsmål af denne art, det ville være at skyde spurve med kanoner. Jeg havde jo håbet, da vi i sommer så det ærede medlem ofre sig for staden Køge ved sin kørsel med frøken Vivi Bak, at det ærede medlem havde fået ligesom lidt mere sans for proportioner!

Reedtz-Thott: Må jeg først rette et par ord til den højtærede justitsminister vedrørende det afsnit af hans tale, der drejede sig om statistikken. Nu fik vi altså statistikken for Danmark, som vi vel lige så godt kunne have fået i bemærkningerne til lovforslaget, men jeg vil stadig væk mene at have ret i den betragtning, at statistikken for Danmark er ét — og den er jo nu fremlagt, og den er værd at notere sig — men statistikken for Tyskland og Sverige er noget andet. Hovedlinjen i den danske statistik er netop, at ulykkestallet nok har været stigende, men relativt stagnerende i den senere tid, og i alle tilfælde — det er vi også enige om — sammenholdt med den vældige stigning i antallet af automobiler, næsten en fordobling i det femår, der er tale om, har der faktisk været tale om et fald. Derimod har vi i Tyskland, efter at farten blev givet fri i 1952-53, set den meget voldsomme stigning til næsten det dobbelte antal ulykker. Da man derefter indførte fartbegrænsning i byerne, gik antallet ned med 17 pct., men man må vist sige, at udviklingen de to steder er forløbet forskelligt. Her i landet har vi ret til at sige, at situationen er under kontrol.

Det vigtigste i min argumentation, som jeg også prøvede at gøre gældende i første omgang, er, at ulykkesantallet er numerisk stigende, men det er ikke fastslået, at det er på grund af farten, at det er stigende; tværtimod viser den almindelige politi-statistik, at den del af uheldene, der skyldes for stor hastighed, ikke er stigende. I Storkøbenhavn er den faldet til over halvdelen i de år, der er gået. Vi har alle det mål at bekæmpe ulykkerne, men her er det rette ikke at tage fat på farten, for det er ikke den, der forårsager den ulykkestigning, der er tale om.

Jeg nævner disse ting nu, fordi jeg tror og regner med, at det vil blive et hovedpunkt i de kommende udvalgsforhandlinger